

Sensende maa Staten ikke glemme, at vi dog endnu have en lang Periode tilbage, før end den kan overtage det sjællandske Jernbaneselskabs Baner; der maa i det Mindste gaa 21 Aar, og jeg antager, at der vil hengaa 25 Aar. Derfor vilde det være uforstandigt, om man af Sensyn til den Stilling, der kan indtræde ved Aarhundredets Slutning, hvor sandelig en Mangfoldighed af Forhold kan have gjort sig gjældende, som fuldstændig kan have revolutioneret hele den Opfattelse af en fordelagtig Transaktion, man nu har — om man, siger jeg, af Sensyn til en saadan Tilstand, der skal indtræde om 25 Aar, vilde tilføjede de Krav, hvormed Diebliffet melder sig. Naar der først er sørget for dem, saa vil der altid være Tid for Staten til at drage tilstrækkelig Omfjerg for, at Overgangen, naar den engang sker, da foregaa paa en for Statens Interesser heldig Maade. Jeg vil tilføje, at Staten heller aldrig bør glemme, at Overgangen bør foregaa paa en for det private Selskab billig Maade.

Bøffen: Dersom jeg var gaaet ud paa at gjøre det sjællandske Jernbaneselskabs juridiske Berettigelse til at beholde Udfættelsen af Fristen tvivlsom, vilde det ærede Medlems Indvendinger have været paa sin Plads, men det er egentlig ikke det, jeg har draget i Tvivl. Jeg har kun draget i Tvivl, hvorvidt Regjeringens Fjerd i dette Forhold ligeoverfor det sjællandske Jernbaneselskab har været berettiget i Genhold til de givne Jernbanelove. Det er et helt andet Spørgsmaal, om det sjællandske Jernbaneselskab kan støtte sig til, hvad det ærede Medlem nu sluttede med, nemlig til kongelige Anordninger, hvorved det er fastslaaet, at det skal beholde Fristen. Vi staa altsaa her overfor en Regjering, der har benyttet kongelige Anordninger, og som ved Hjælp af dem er kommen til Afgjørelser, hvilke jeg ikke anser for at være overensstemmende med de givne Lovbestemmelser. Det ærede Medlem kom imidlertid til en Argumentation, som jeg ikke kan lade være uimodsagt. Han udtalte, at vi ved Behandlingen af det sjællandske Jernbaneselskab maa have samme Interesse som Selskabet, nemlig at dets Aktier staa i høi Kurs (Bille: Fordelagtig Kurs!), altsaa i en fordelagtig Kurs, for at Selskabet derved gennem skal kunne blive mere tilbøieligt til at udvide sin Drift, men det sidste Sensyn holder ikke Stik. Jeg tror ikke paa nogen Maade, at Selskabet bliver mere tilbøieligt til at udvide sin Bedrift af den Grund, men dette staaer ikke for mig i første Række. Naar det er mit Ønske, at vi ikke skulle behøve at oppebie hverken Aaret 1896 eller Aaret 1900, for at Staten skal komme til at overtage den sjællandske Jernbane, maa jeg fra min Side anse det for det ønskelige Maal, at det Diebliff engang kunde komme, da Jernbaneaktierne stode under Pari, thi det maatte da ogsaa anses for givet, at Diebliffet var

kommet, som man burde gribe, for at indløse de sjællandske Jernbaner. Her tror jeg altsaa ikke, at Statens og det sjællandske Jernbaneselskabs Interesser paa nogen Maade kunne arbeide sammen. De maa naturlig komme til at staa imod hinanden, og jeg vilde ønske, at Statens Interesser fra Regjeringens Side vare repræsenterede paa en fyldigere Maade, end Tilfældet er.

Judenrigsministeren (Tobiesen): Jeg skal blot gjøre den korte Bemærkning, at naar jeg ikke har taget Del i Debatten om det Spørgsmaal, som senest har verferet imellem de ærede sidste to Kalere, er det, fordi jeg ikke fra mit Standpunkt kan anse det for rigtigt paa det Punkt, hvorpaa Sagen nu staaer, at blande mig i denne Debat. Jeg kan i Et og Alt henholde mig til, hvad der derom er udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), men jeg maa dog sige, at der endnu lader sig føie en Række Argumenter til de af ham nævnte for at dokumentere hans Standpunkt og Opfattelse af Forholdet.

Bille: De sidste Ytringer af det ærede Medlem for Prestø Amts 6te Valgkreds (Bøffen) maa dog vistnok bero paa en stor Feiltagelse. Der er jo for de sjællandske Jernbaneaktier en Garanti af Staten for 4 Procent, og deri ligger en Sikkerhed for, at disse Aktier aldrig ville kunne gaa ned under et vist Punkt; men hvor langt det end maatte gaa ned under Pari, tager det ærede Medlem fuldstændig fejl, naar han tror, at der deri kunde ligge enten nogen Anledning eller nogen Berettigelse eller nogen Opfordring for Staten til at indløse Selskabet, Uopsigeligheden vedbliver at gjælde aldeles uafhængig af Aktiernes Kurs, og dersom det ærede Medlem tror, at der skulde være en større Tilbøielighed til under saadanne Forhold at gaa ind paa en Afsløsning, saa kommer det dog rigtignok noget an paa, hvilket Tilbud der gjordes. Enhver Eier af en Aktie veed jo, at Staten indstaar med alle sine Midler for, at han faar 4 Procent af den, og dette giver ham en Fordel ihænde. Kun under Forudsætning af, at der Intet videre er at foretage til Anlægget af nye Baner, at altsaa hele Jernbanegjeringen er afsluttet, kunde det være en fordelagtig Transaktion for Staten at træde ind i Selskabets Sted. Men nu leve vi jo netop under Forhold, hvor det gjælder om at faae talrige nye Anlæg bragte tilveie, og er det da ikke klart, at, hvad der end maatte have været det Rigtige, da Jernbaneanlægene begyndte, om det end dengang vilde have været forstandigt af Staten, saaledes som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) en Dag bemærkede, selv at overtage Anlægene paa Sjælland, — nu er det i alt Fald Statens Fordel, at samtlige de Anlæg, der anses for hensigtsmæssige, foregaa uden Byrde for